

**Carolus M. Romanorum Imperator, Et Francorum Rex,
Romano-Catholicus, Libris IV. Explicatus, Et Vindicatus**

Schaten, Nicolaus

Nevhsii, 1674

Cap. 2. Caroli M. familia per majores, & parentes Catholicos dedusta, à
quibus non aliam quam Catholicam religionem cum lacte materno hausit
& coluit Carolus M.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-99067](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-99067)

CAPUT II.

Caroli M. familia per majores, et parentes Catholicos deducta, à quibus non aliam quam Catholicam religionem cum lacte materno hausit et coluit, Carolus M.

PRima Christianorum felicitas, ex primo vocationis dono, nasci à parentibus Catholicis, à quibus ad fontem baptismi deductus, veræ fidei præceptis à puero imbuatur. Id donum quam illustre fuerit, & à tot sæculis hæreditarium in Carolo M. docet nos fundatissima ejus & clarissima familia, ex qua non modò parentes habuit Francorum proceres, & majores domus Franciæ ac Principes, Regemq; Pipinum patrem, sed qui per maternam etiam lineam, & sanguinem se ex ipsis Franciæ Catholicis regibus progenitum numerat: Quemadmodum id Genealogia B. Arnulphi, à Pithæo in lucem data, in hæc verba refert: *Blitildis filia Clotarij Regis Francorum habuit Arnwaldum Comitem Palatinum ex Ansberto, Arnwaldus Comes genuit B. Arnulphum Comitem Palatinum, qui postea fuit Episcopus Metensis; constat autem D. Arnulphum atavum fuisse Caroli M. Planius aliquantò Engolismensis scriptor vitæ Carolinæ: Clotarius Rex Francorum genuit Dagobertum, & filiam nomine Blitildem, de qua Blitilde fuit generatio Domini Caroli: Nam ista Blitildis soror Dagoberti Regis habuit virum in conjugio nobilem inter Francos nomine Arnaldum, Arnaldus genuit Arnulphum, qui postea derelicto sæculo factus Episcopus Metis civitatis. Arnulphus, antequam esset clericus habuit uxorem nomine Beggam filiam Pipini Majoris domus, & genuit ex ea Ansegiselum, seu ut alij appellant Ansegisum, vel Ansgisum. Hic Pipinus Major domus eo nomine primus cognomento Landensis, fuit Carolomanni filius famâ sanctitatis apud posteros celebris, uti Stephanus Abbas in vita Modoaldi de eo retulit, interque*

térque alia de eo in vita Wironis legitur, solitum Pipinum hunc detra-
ctis calceis, nudisq; pedibus ad confessionem peccatorum, quam D. Wi-
roni faciebat, accedere.

Sed ad B. Arnulphum Caroli M. atavum ac paternum stemma re-
deamus; de eo sic Paulus Diaconus: *Vir per omnia lumine sanctitatis &
splendore generis clarus, qui ex nobilissimo fortissimoq; Francorum stem-
mate ortus.* Metensis Episcopus delectus, ita Ecclesiæ præfuit ut simul
Dagoberti Regis educator moderatorque aula esset. Hic vivus, &
mortuus etiam admiranda præstitit, duo cum primis Paulus Diaconus
ab alijs prætermissa retulit: Cum enim ob excessus quosdam pœnitent-
iam ageret, annulum digito extractum projecit in Mosellam, tunc, in-
quiens, me culparum nexibus absolutum cognoscam, ubi annulum,
quem projicio, reperero, post aliquot verò annos, postquam Episcopa-
tum adeptus erat, piscator quidam piscem captum attulit, in eoque aper-
to repertus est annulus, & Arnulpho oblati: Id Paulus Diaconus sibi
non ab alio, quam ab ipso Carolo M. relatum fatetur. Alterum haud
minùs viri sanctimoniam testatur: Duos habebat Arnulphus filios,
Ansegisum & Clodulphum, hos, divisurus in usum pauperum faculta-
tes, ad se vocat, rogatque si id bonâ eorum voluntate fieri possit: Ne-
gavit Clodulphus, assensus est Ansegisus, ob id versus ad Ansegisum, da-
tâq; paternâ benedictione prædixit illi fore, ut ejus progenies exinde
fortunata, & clara nasceretur. Vaticiniû probavit eventus: Tantæ D. Ar-
nulphus misericordiæ erat in egenos, ut vasa sacra in cibos eorum divi-
deret, tantæ contemptionis humanarum rerum, ut abdicato Episcopatu
in eremum secederet, in qua vitam exinde sanctissimè clausit.

Ansegisus Caroli M. abavus D. Arnulphi filius, vir egregiâ pru-
dentiâ, & religione in Deum, quamobrem à Dagoberto Rege eidem
cum Chuniberto Colonienſium Episcopo Sigibertus filius Austrasiæ
Rex commissus, palatij exinde regijque filij moderator fuit, & ut qui-
dam sensere, Major domus, & Dux Austrasiæ provinciæ. Perfidè post
interemptus à juvene, quem enutrierat. Vxor ejus Begga, Pipini senio-
ris & Jttæ Modoaldi Trevirorû Episcopi sanctitate eximij, sororis filia,
soror & ipsa Grimoaldi præfecti & D. Gertrudis, vidua se Deo dicavit.

Pipinus Caroli M. proavus, quem ex Begga susceperat Ansegisus
conomine II. cognomento Heristallus Austrasiæ Dux multa fortiter
gessit:

gessit: Nam Frisios, caeso Radbodo, debellavit, ac tributarios fecit, victi ab eo tertium Alemanni, Boarii, Suevi, Saxones, ceteriq; barbari, & rebelles Christianam religionem divexantes. Obtigit Franciæ bellicosus Dux, cum Reges per desidiam in ocio & luxu torperent, ac solum nomen penes eos esset, regni verò administratio penes Majores domus, ac Principes. Haud minus illustria quæ pro Christi religione amplianda gessit, quando inter cætera pietatis opera S. Willebrordum, Swibertum, & 12. illos Apostolicos viros ex Anglia, summâ humanitate excepit, sedem illis & bona Ultrajecti dedit, ostiumq; Evangelij per Hollandiam, & Frisiam primùm aperuit, corpora Ewaldorum martyrum Coloniam transtulit, S. Swiberto Cæsaris insulam attribuit, ut hæc Beda etiam scripsit. Unâ labe notatus, quod dimissâ uxore Plectrude Alpaidem duxerit, ex qua Carolum Martellum suscepit. Id delictum pœnitentiâ & beneficentiâ in Ecclesias, subsidio in Apostolicos viros, & rebus pro religione præclarè gestis expiavit, nec aliter scriptores, quam virum prudentem, justum, fortem, & temperantem magnis laudibus celebrant: Quippe qui regnum Francorum per XXVII. annos armis, & consilijs sapientissimè rexit & restituit. Multa præterea dona Ecclesiæ Romanæ B. Petri ab eo donata, nec minus Romanorum Pontificum, & Episcoporum studiosissimus: Quæ causa fuit cur Gregorius Papa epistolâ ad Carolum Martellum Pipini filium, & Paulus Pontifex epistolâ ad Carolum & Carolomannum reges Francorum revocent ad proavum & magnum regem patrem suum, hoc est ad ambos Pipinos, *qui præ omnibus regibus Deo & B. Petro fideles fuerunt.* Quæ super re Valesius lib. 23. Rerum Francicarum, cætera verò Aimoinus, auctor Chronici annalium Metensium, Marcellinus, Baronius multiq; scriptores tradiderunt.

Carolus Martellus Pipino Heristallo genitus Caroli M. avus bellicosissimus Princeps ac Dux Francorum per XXVII. annos regnum Franciæ administravit, titulo penes crinitos & desides reges manente. Nullo non anno illi bellum & prælium, semper victor, nisi quod semel à Radbodo Frisonum Duce campo depulsus, dubium bellicosior, an fortunatior. Adeo B. Arnulphi precatio & vaticinatio nepotes majori adhuc semper felicitate consecuta est. Hostes Carolo infesti domi forisq; de quibus continuò triumphatum, subacti Frisij, quibus tum Hollandia continebatur, atque ad tributum servitiumq; Francorum adacti,

Popponē

Poppone eorum Duce interfecto, Saxones iteratis prælijs victi, & ad tributa compulsi, debellati Batavi, Alemanni, Suevi, Gothi, Aquitani, at summa belli gloria Carolo ex Saracenis, & Mauris, quos è Gallia continuis prælijs eiecit, hi demum Pictavis, haud procul ab urbe ad interuersionem deleti, unoque prælio in septem dies continuato CCCXXV. milia barbarorum trucidata sunt. Admiranda quæ sago gessit militari, eò Tudes, & Malleus hostium, & Achilles Franciæ dicebatur; Valesij iudicium est, si Carolus Livium scriptorem nactus fuisset, Cæsari, & Pompeio magno comparandum esse. Unum illi vitio datum, quod obluctante clero tributa ab Ecclesiæ bonis libere exegerit, cum ærarium regium non sufficeret militiæ adversus barbaros, ob id acerbioris mortis cruciatu punitum, expiatumque volunt; quo & illud Bonifacij ad Merciorum regem spectat de verenda morte ejus: Quid futurum hæreticis Principibus; qui tot Episcopatus à Carolo M. & Francorum regibus conditos, tot collegiorum, & cœnobiorum patrimonia sacra non modò in profanos usus rapiunt, sed & ex ijs Ecclesiam Christi oppugnant? Contrà si in Carolo martello reputentur bella, quæ pro Christiana religione gessit, si merita in Ecclesiam, haud minor illi laus debetur. Ille D. Willebrordum, & Apostolicos viros fovit, juvit, & dotavit Ultrajecti, ille liberum primò Evangelium fecit per Hollandiam, & Frisiam. Ille post D. Bonifacio liberam ubique docendi facultatem dedit, ipse Treviri cœnobium D. Maximini amplis bonis locupletavit, unde & D. Maximinus se ei in somno obtulit: Ille de sede Apostolica & Romana Ecclesia præclarè meritis. Ille legatos cum regijs muneribus ad limina Apostolorum misit: ob id claves S. Petri cum vinculis à Gregorio II. Papa dono remissas accepit, & magnopere tam à Gregorio II. quam Gregorio III. Pontifice dilaudatus, passimque vindex, & assertor Christianæ religionis audiebat. Postremò factà exomologesi Carisiaci in villa moritur, delatumque corpus Parisios in Basilica S. Dionysij sepelitur, cujus Divi ope toties prælijs victor triumpharat, uti hæc Francorum annales, Valesius, Baronius, Buffieres, alijque nobiles scriptores multis tradiderunt. Moriens duos filios reliquit hæredes, Carolomannum & Pipinum paternæ virtutis & gloriæ æmulos.

Pipinus Rex, ac Pater Caroli M. unà cum fratre Carolomanno totius Franciæ administrationem excepere, bellis, junctisque armis pro

B

Christiana

Christiana religione uterque inclytus. Ac Carolomannus quidem, postquam traditam à patre Austrasiam, Alemanniam, Hassiam, & Thuringiam obtinuit, Alemannos, qui rebellârant, debellat, Saxones denuò rebelles, in deditionem accipit. Digressus in Westphalam, Theodoricum Saxonem, expugnato castro ejus, captivum abducit, plurimos ad Christi religionem attrahit. Ipsius liberalitate D. Bonifacius Fuldense cœnobium erigit, illustre illud seminarium, ex quo Christi religio ejus ope, & patrociniò mirificè per Hassiam, Thuringiam, & Saxoniam propagata est. Demum ut religiosissimum se principem ostenderet, abdicato principatu in monasterium secedit. Romæ à Zacharia Papa attonsus in clericum, simulq; in monte Soracte monasterium exstruit. Inde in Cassinense cœnobium transgressus sanctissimi Monachi vitam egit, quod inter cæteros scriptores ab Eginardo in vita Caroli assertum. Quæ hic alia in Caroli M. patruo religio, quam Romana, & Catholica conspicitur? diversa sanè à Luthero, qui deserto cœnobio ad libertatem vitæ, & sæculi delicias redijt, quas sacrilego etiam cum moniali connubio infames fecit. Alio sanè tum spiritu orbis Christianus agebatur, cum in Anglia, Francia, Italia, Germania, Principum, Comitum & nobilium filij se darent in disciplinam religiosæ vitæ, tanto fervore, & multitudine, ut Beda scribat, vereri se, ne supersint, qui Angliam armis tueantur.

Pipinus inde totius Franciæ moderationem adijt. Bella, quæ pro Christiana religione gessit, non minus admiranda, quam Caroli Martelli patris. Quippe reliquis bellis prætermisiss, quæ contra Aquitanos, Bojos, & Saracenos, aliosq; hostes Francici regni gessit, sapius ille transmissio Rheno in Westfaliam cum exercitu digressus, Saxones vicit, & Remæ etiam ad Visurgim castra posuit, tentavitque Christi religionem introducere, quam in Frisia, Hassia, Thuringia firmam fecerat operâ cum primis Bonifacij, & Apostolicorum virorum. Holschiburgum castrum, quod Osnabrugum censent, expugnavit, pedemq; Francici imperij, & religionis istic fixit, ut vel eo Carolus M. primam istic Episcopi sedem in vestigijs majorum collocârit. In debellandis Westfalibus ope D. Suiberti divinitus adjutus, eo cum exercitu Werdam adijt, voti exsolvendi causâ, eâq; pietate, ut discalceatus ad templum processerit, & reliquias D. Suiberti veneratus, locum sacrum donis & prædijs auxerit.

Longe

Longè illustriora sunt, quæ pro Apostolica sede, & Romanâ Ecclesiâ egit imploratus à Romano Pontifice, adversus Longobardos, Ecclesiæ Romanæ vexatores, bis Italiam cum exercitu ingressus; Arnulphum eorum Regem in fugam vertit, Papiam obsedit, fregitque Longobardorum potentiam, restituto Pontifice in libertatem, reddiditque Ecclesiæ Romanæ bona, quæ Longobardorum Reges per spolium invaserant. Ob hæc in Ecclesiâ merita, cum Reges Francorum non nisi in otio, & luxu, umbræ essent, Pipinus à Stephano Papâ petentibus Francorum optimatibus Francorum rex inunctus, primusque regium nomen, ac decus in familiam Pipinorum induxit. Nemo ante eum diem, præter Constantinum M. Romanæ Ecclesiæ patrimonium liberaliùs auxit, nullus ante eum Francorum Regum majori veneratione Romanum Pontificem prosecutus est: Nam venientem ad se in Galliam Stephanum Pontificem, implorantemque auxilia adversus Longobardorum Regem, missis obviam legatis Rotardo duce, & Fulrado Abbate invitavit. Quem & legati, ut Anastasius refert in vita Stephani, cum magno honore, & cum omnibus, quos in comitatu habuit, Episcopis, & Sacerdotibus ad Pipinum deduxerunt: Audiens verò Rex ejusdem beatissimi Pontificis adventum nimis festinanter advenit in ejus occursum, una cum conjugē, filiis etiam, & primatibus, pro quo & offerens centum millia, filium suum Carolum (qui magnus est Carolus noster) in occursum direxit cum aliquibus suis optimatibus, ipseque Rex Pipinus in palatio suo, in loco, qui vocatur Ponticone, ad trium fere millium spacium descendit de equo suo cum magna humilitate terra prostratus, una cum sua conjugē, filiis & optimatibus eundem sanctissimum Papam suscepit, cui & vicestratoris usque in aliquantum locum juxta ejus sellarem properavit. Inde ad palatium omnibus digressis Pontifex adventus causam exposuit, & Rex auxilia adversus Longobardos ex foedere iuncto promisit. Pergit Anastasius: Quia verò tempus hyemale imminebat, eundem sanctissimum Papam cum suis omnibus Parisios apud venerabile monasterium B. Dionysij ad habitandum pergere curavit, quo peracto, & eo in eodem venerabili monasterio, cum jam fato Christianissimo Pipino comitante, Domino annuente, post aliquantos dies idem Christianissimus Pipinus Rex ab eodem Sanctissimo Papa Christi gratiâ cum duobus filiis suis, Carolo videlicet, & Carolomanno, Reges uncti sunt Francorum. Eadem fere ab annalibus Franco-

rum, Baronio, & alijs referuntur. Jam ante Pipinus à Zacharia Pontifice ob merita in Ecclesiam Romanam, ut Baronius tradit, donatus potestate nominandi Episcopos per Franciam. Ita verò Pipinus bis Francorum Rex inunctus, semel à D. Bonifacio, ut in ejus vita refert Othlonus, & Serrarius, iterum à Stephano Pontifice: id verò ritè factum esse docet præclarè Serrarius sacra Scripturæ exemplis.

His nunc de Caroli M. familia, & progenitoribus ex certa Historicorum fide expositis, id planè conficitur: Carolum M. non aliam coluisse religionem quàm à patre, avo, & majoribus acceperat; ex quo tota Francorum gens olim ex his Westfalix regionibus egressa cum Clodovæo Baptismum & Christi religionem amplexa est; Atqui hi cum omnes inde Catholicam religionem coluerint, non aliam etiam Carolum coluisse censeretur. Ac nihil Carolus à Pipino parente laudabilius didicit, & in omnem vitam servavit constantius, quam studium in Apostolicam Sedem, & Pontificem Romanum, à quo jam ipse Rex inunctus erat. Inde ut scriptores observârunt, illa Dei largitas in Pipini, & Caroli familiam, meritisque ex hoc Pipinus ut in eam primò regiam dignitatem, Carolus Imperatoriam introduceret, scilicet quantum omnium heterodoxorum est odium in Romanum Pontificem, tantum omnium bonorum Christianorum Imperatorum, Regum, ac Principum semper studium fuit in Christi Vicarium, tantamque ex hac veneratione debita consecuti sunt felicitatem. Multa Pipini regis elogia, quibus historici scriptores, & Pontifices hujus regis virtutes contestati sunt, inter quæ illud Stephani Pontificis epist. 6. ad Pipinum tom. 17. Concil. General. *Explere linguâ, excellentissime fili, non valeamus, quantum tuo opere, tuâ vitâ delectamur.* Inde in laudes ejus digressus: *Quid enim aliud, quam te novum dixerim Moysen, & præfulgidum asseram David, & fortissimum diebus nostris liberatorem? Benedicat tibi Dominus pulchritudo justitiæ, & tuos amantissimos natos, meosque spirituales filios Dominum Carolum & Carolomannum à Deo institutos Reges Francorum, & patricios Romanorum.*

Caput III.